

— Какъ! извика съ отчаянъ гласъ Кандовъ, азъ прѣвъ прѣдложихъ, и азъ прѣвъ открихъ прѣстъплението му!

— Стефчовъ е моя жертва, и азъ никому я не давамъ, избѣра мрачно Соколовъ.

Кандовъ протестуваше.

— Жребий! Жребий! развикахъ се нѣкои членове.

Но нито Кандовъ, нито Соколовъ пристаяхъ да теглатъ жребий. Всѣки се страхуваше да не истегли праздно. Гаче се касаеше не за убиването на единъ човѣкъ, а за добиването на единъ тронъ.

Тогавъ Огняновъ каза авторитетно: — Ако е въпроса кой има повече право да унищожи тоя прѣдатель, то азъ го отнимамъ и на двама ви. Азъ съмъ негова жертва, азъ имамъ първенство надъ васъ. Но азъ имамъ едно възражение: това убийство може да поврѣди на дѣлото ни, азъ го намирамъ несвоеврѣменно. Прѣдлагамъ ето какво: наказанието на Стефчова да се извърши въ първий день на революцията, Стефчовъ да падне първа жертва!

Това мъдро прѣдложение се удобри.

Кандовъ остана попаренъ. По Соколовото лице се изобрази тържествующе самодоволство. Нѣколко минути той остана замисленъ, чуждъ на разговоритѣ и съ погледъ устременъ въ пространството. Най-послѣ погледътъ му свѣтна необикновенно, двѣ страшни бръчки сбяхъ челото му и на устнитѣ му затрептѣ нѣкаква демонска усмивка.

И той скокна бързо, и излѣзе на вѣнъ, та прати извѣстие на Неча Павлювъ да не пуца тая нощъ Клеопатра: тя му бѣше потрѣбна за Стефчова! Защото такава ужасна смъртъ той намисли за прѣдателя!

Когато, слѣдъ една минута, той се завърне, завари, че приказка ставаше за Заманова.

— Завчера го срѣгнахъ — дошълъ е отъ Пловдивъ, казваше Ганчо Поповъ. Изъ единъ пътъ ме приближава